

76229604-6	15/02/2021	ידיעות אחרונות - כותרת	עמוד 15	1	25.75x19.18
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו - 80790					

נחום ברנע

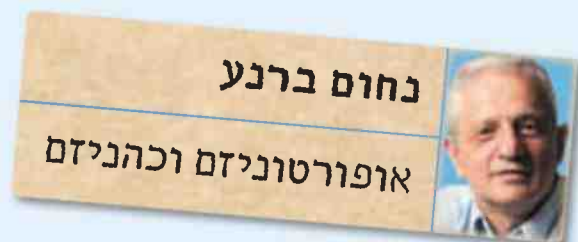
ההסכם בין נתניהו לבן-גביר

אות קין

בן גביר הוא כהנא רך: פחות כריזמטי ממורו ורבו, אבל יותר חכם. מצד שני, הוא חי וכהנא מת, שיפור לא מבוטל; הוא בדרך לבנסת וכהנא סולק ממנה, גם זה שיפור; והוא מתקדם לשם בחסותו של ראש ממשלה, שיפור ענק.

למי שלא מבין למה אנשים מזדעזעים מהחיבור, כדאי להוציא לרגע את הראש מהלהג ברשת ולהעזיף מבט אל מה שקרה בארה"ב. מליציות ימניות גזעניות הן קיימו תמיד בשוליים. טראמפ הכניס אותן לזרם המרכזי, הלגיטימי. נתניהו עושה את אותו הרבה. (עמ' 15, "ידיעות אחרונות")

אות קין

יום אחד התברר שבגבעת זאב, התנחלות מצפון לירושלים, נבנה בית כנסת על קרקע פלסטינית פרטית. כשמוצו ההליכים המשפטיים, וההליכים שאחרי ההליכים, והלחצים הפוליטיים, והגעוואלה, לא היה מנוס מלהרוס. בשלב הזה הכהניסטים נכנסו לפעולה: הם השתלטו על שלד הבניין, חסמו אותו לכניסת משטרה, הציבו שלטים והזמינו את התקשורת. איתמר בן-גביר, המנהיג, היה שם, כמובן. בן-גביר אוהב תקשורת, מבין תקשורת, והתקשורת אוהבת אותו.

הגעתי לשם. בן-גביר שמח לרבה. כשסיים לומר את דברו אמר יפה שלום, הסתודד עם כמה מהנערים שהיו שם והסתלק. דקה אחר כך חטפתי בקבוק קולה ליטר וחצי מלא באבנים. הפלסטיק ריכך קצת את המכה: הודיתי לנערים על ההתחשבות, והלכתי. את הבקבוק השני, שני ליטרים אבנים, חטפתי בגבי. לימים, כשסיפרתי על החוויה לבן-גביר, הוא אמר מה, באמת, לא ידעתי. היה משהו נוגע ללב בתמימות שלו. הוא לא ידע.

בן-גביר הוא כהנא רך: פחות כריזמטי ממורו ורבו, אבל יותר חכם. נערים לא מנציחים אותו בכתובות גראפיטי בנוסח "בן-גביר צדק": זה לא מצלצל נכון. מצד שני, הוא חי וכהנא מת, שיפור לא מבוטל; הוא בדרך לבנסת וכהנא סולק ממנה, גם זה שיפור; והוא מתקדם לשם בעזרתו ובחסותו של ראש ממשלה, שיפור ענק.

במערכת שמגוננת על נתניהו, האגף הפוליטי שלה והאגף התקשורי רתי, לא מכינים על מה ולמה אנשים מזדעזעים מהחיבור בין בן-גביר לנתניהו. הרי בעלי דעות קיצוניות יש גם במפלגות אחרות, הם אומרים. תראו מה ההוא צייץ בטוויטר, תראו מה ההיא כתבה בפייס.

כדאי שיוציאו לרגע את הראש מהלהג ברשת ויעיפו מבט אל מה שקרה בארצות-הברית בארבע שנות טראמפ. מליציות ימניות גזעניות, עברייניות, התקיימו תמיד בשולי הדמוקרטיה האמריקאית. טראמפ הכניס אותן לזרם המרכזי, הלגיטימי. לפעמים שיבח את חב-ריהו, לפעמים הבין לרעם. הוא השלה את עצמו שהוא שולט בהן. הממסד הרפובליקני הישן התייחס אליהן בחשדנות. הגזענות הבר-

טה, הגלויה, לא הייתה לטעמו, גם לא השנאה למדינה ולחוק. אבל האנרגיות, ההתלהבות, הקנאות, עשו את שלהן: הרפובליקנים גילו שהם לא יכולים בלעדיהם. הם לא הצליחו להתנער מהם גם לאחר ההסתערות על בתי הקונגרס ב-6 בינואר. הטראמפיסטים הם אות הקין שטראמפ הטביע על גוף מפלגתו. הם שם כדי להישאר.

נתניהו מוליך עכשיו את הליכוד אל אופק דומה. כאשר חתם הסכם עודפים עם סמוטריץ' ובן-גביר הוא השלה את עצמו שהוא שולט בהם. הם ישחררו אותו מאימת המשפט – ואז, כשלא יועילו לו יותר, יזרוק אותם לכלבים. הוא לא מעריך אותם די. בכרית שלו איתם הוא עושה שני דברים שלא ייעשו: הוא מספק חותמת כשרות ממלכתית לדעות שהן ליכוד לדורותיו התרחק מהן כמו מאש, והוא מכניס את צבא תג מחיר וכהנא אל לב השלטון. האפורטוניזם נפגש בכהניזם: טוב לא ייצא מזה. לפני כמה שנים ביקש ממני חניך במכינה קדם-צבאית בדרום להיפגש עם חברותיו וחבריו, במסגרת שבוע לימודים על הדמוקרטיה בישראל. חברי כנסת שונים, כל אחד והתנועה שהוא מייצג, הוזמן נו להרצאות. כשהמתנתי לתורי שאלתי את המדריך מי מרצה עכשיו. "מיכאל בן-ארי", אמר. בן-ארי היה ראש הכהניסטים לפני בן-גביר. את מי הוא מייצג, שאלתי. "את הציונות הדתית", אמר המדריך. למה דווקא הוא, שאלתי. "הוא רתי כזה, לא? ציוני-דתי?" שאל המדריך בהיסוס.

כשנתניהו חתם הסכם עם סמוטריץ' ובן-גביר הוא השלה את עצמו שהוא שולט בהם. כשלא יועילו לו יותר, יזרוק אותם לכלבים. הוא לא מעריך אותם די

למה אני מספר את הסיפור הזה? משום שנתניהו איננו האשם היחיד. בלגיטימציה של הכהניזם שותפים רבים: פוליטיקאים מהמרכז ומהש-מאל שמשתפים פעולה עם סמוטריץ' ויושבים לפאנלים עם בן-גביר; אנשי תקשורת, אפילו "עובדה" האיכותית של אילנה דיין, שקונים סיפור מפי בן-גביר רק משום שהוא יודע לספר סיפור; עיתונאי לשכת נתניהו, וכמוכר אנשים כמו המדריך במכינה ההיא, שבשבילם כל הסינים דומים וכל הדתיים דומים. משה חיים שפירא הוא תאומו של הרב כהנא; משה אונא הוא תאומו של איתמר בן-גביר. אין גבול לבורות. "הציונות הדתית", כך קוראת לעצמה הרשימה שנתניהו הקים עבור בן-גביר וסמוטריץ' ועבור עצמו. בריווחים על הסקרים לקראת הבחירות נוהגים לפעמים לקצר: "הציונות", כך קוראים להם. מעניין מה היה אומר על הציונות הזאת הרצל, במלאת 125 שנה לפרסום "מדינת היהודים".